

Posledná Pozemšťanka

Katarína Soyka

Posledná Pozemšťanka

Katarína Soyka

POSLEDNÁ POZEMŠŤANKA
mestská fantasy
Katarína Soyka

© HYDRA 2014
© Katarína Soyka 2014

Návrh obálky: Lukrécia Schiller 2014
Ilustrácia: Alena Kubíková, 2014

Grafická úprava: Lukrécia Schiller

Redakčná a jazyková úprava: Eva Piarová

Vydal: Vydavateľstvo Hydra
Ožvoldikova 7, 841 02 Bratislava
www.vydavatelstvohydra.sk
Všetky práva vyhradené

7. publikacia, prvé vydanie 2014

ISBN978-80-89672-36-3

Darka sa tešila do postele. Bude si ho aspoň predstavovať, aby jej nechýbal, kým sa vráti. Možno sa jej o ňom bude snívať. Zohla nohy v kolenách a perinu si vytiahla až po ústa. Zahryzla sa do okraja.

Nádherné svetlohnedé vlasy, polodlhé, mu padajú do tváre. Vtedy robí to gesto. Zakloní hlavu a zahrnie si ich dozadu. Vystavuje tým na obdiv mužnú sánku a vystúpené lícne kosti.

V kontraste s pokožkou so zvláštnym bronzovým nádychom mu vynikajú jasnomodré oči, od ktorých sa nedokáže odtrhnúť. Vždy, keď sa ich pohľady stretnú, zalieva ju horúčava.

Preto sa im radšej vyhýba. Má obavy, že by bola nápadná. Nápadne zaujatá.

Čo ak si jeho záujem len nahovára?

Ženy nechcú dať mužom pocit prevahy, radšej ich nechávajú tápať v neistote.

Asi netápe. Musel vycítiť, že mu venuje pozornosť. Veď každý už si všimol, ako ju priťahuje, aká je z neho celá preč. Telo sa jej rozvibruje, len čo vojde do miestnosti. Aj okolitý vzduch z neho pulzuje vzrušením! Jeho pohľad štekli.

Dva týždne a potom sa vráti. Ďalej budú spolupracovať, možno sa nakoniec k niečomu dopracujú. Usmievala sa s perinou stále v ústach.

„Spať, spať, spať!“ napomenula sa nahlas.

Zložila hlavu na vankúš, vystrela nohy a zhlboka si vydýchla.

Najpríťažlivejší muž na svete!

Prebral ju chlad lôžka. Otvorila oči a s návalom prudkej bolesti ich opäť zavrela. Celá jej bytosť sa sústredila do hlavy, v ktorej sa závitý snažili prepíliť k vedomiu. Rezali do živého, skoro by plakala.

Kde je?

Znovu pootvorila viečka a chcela sa posadiť, ale nepustili ju remene. Na rukách aj na nohách.

Je pripútaná!

Precitla do tela. Bolo nahé, na ňom prehodený kus látky.

Niekam ju vezú.

Pokúsila sa prebrať zo zvláštnych mrákot, ktoré jej zastierali myšlienky aj pohľad. Rozžmurkávala závoj hmly, nedokázala zaostriť na okolitý svet.

Bolesť hlavy ignorovala v úsilí prebúrať sa k podstate. Ako sa sem dostala? A kde vlastne?

Obe ženy tlačiace lôžko, na ktorom ležala, boli vysoké a silné. Mali blond vlasy a jasné, asi modré oči, aspoň nakoľko si dokázala všimnúť, keďže stáli bokom. Tváre aj pohľady mali sústredené na cestu pred sebou. Inak nezbadala žiadne spoločné znaky a predsa z nich vycítila podivnú druhovú príbuznosť. Pôsobili ako dve verzie toho istého prototypu. Samý sval. Svojím spôsobom neštandardne ozrutné.

Záchranná služba, napadlo jej. Musela ju odvieť záchranná služba, len si nepamätala, čo presne sa stalo.

V snahe precítiť každú čiastku svojho tela kmitala očami zo strany na stranu.

Cíti. Všetko cíti. Ale ranení si často pod vplyvom šoku myslia, že všetko cítia. Vraj aj ľudia, ktorí prídu o končatiny, ešte nejakú dobu pociťujú, akoby ich mali.

Okolie nevyzerá ako v nemocnici. Prehodnocovala strop, jediné miesto, na ktoré z pozície na chrbte dovidela.

Hoci v nemocnici ešte nikdy nebola ako pacient. Možno sú operačné priestory iné ako návštevné, preto ich nedokáže identifikovať.

Čo ak je vážne zranená?! Preľakla sa.

Havária alebo niečo. Ťažká strata pamäti, otras mozgu.

Bolesť hlavy a neschopnosť sústrediť sa by otrasu mozgu nahrávali. Vtedy sa spomienky vracajú stále dokola. Ani teraz nie je schopná spomenúť si na udalosti predtým, len pár minút potom ako prišla k sebe.

Spomínaj! Spomínaj! Napomínala sa, no posledné, čo si pamätala, bolo, ako sa ukladala spať. Niečo jej chýbalo. Niečo sa muselo stratiť v ukrutnej bolesti a zastretom zraku.

Ženy medzi sebou komunikovali. Nerozumela im.

Poškodenie mozgu!

Napínala uši. Veľmi sa snažila pochopiť, čo hovoria. Lenže zvuky, ktoré vydávali, sa na slová ani nepodobali.

Musí byť v zahraničí. Letecká katastrofa! Ľudia v šoku odbúravadajú hroznú zážitky.

Ale nespomínala si, že by sa chystala letieť.

Prudké svetlo, ktoré ju doteraz zo stropu oslepovalo, potemnelo.

Alebo si naň oči konečne zvykli.

Možno sa nemocnice snažia nepôsobiť sterilne a investovali do farieb, uvažovala ako v delíriu. Ružová jej však pripadala priveľmi optimistická na situácie, ktoré sú vážne. Postaviť by sa nedokázala, ani keby chcela, na to jej obraz priveľmi kmital. Bola ochotná pripustiť, že môže mať poškodené práve tie časti mozgu, ktoré sprostredkujú farebnú škálu.

Hlava. Hlava!

Bolesť hlavy bola neznesiteľná.

Ružové dvere sa so sykotom rozostúpili, veľké ženy tlačiace lôžko smerovali do nich. Z miestnosti za dverami vychádzala para. Zvláštne voňala. Sterilne určite nie, skôr sviežo. Zhlboka sa nadýchla, kvetinová vôňa ju upokojila.

Príjemné pachy majú asi potláčať predoperačný stres.

Vošli do pary, pohľad do miestnosti nedával zmysel. Kúpele?

Vo vnútri bolo niekoľko vaní, skôr minibazénov, v každom zápasili tri bytosti. Ženy. Dve dobre stavané, tretia krehkejšia a útlejšia. Presne ako ona s ošetrovatelkami. Tak ich pre seba nazvala.

Musia nás okúpať. Vzpierame sa, premýšľala.

Čo ak sa po nehode, nech už sa prihodila akokoľvek, dostala pre poškodenie mozgu do psychiatrickej liečebne? Ktovie, čo vyvádzala, keď ju museli spútať?!

Je čas ukázať, že prichádza k sebe, vedomie sa vrátilo, kam patrí.

Nebude sa vzpierať. Bude sa usilovať iba o jedno, spomenúť si, čo sa udialo a dostať sa odtiaľto.

Zastali pred maxivaňou alebo minibazénikom, závisí od uhla pohľadu. Jej posteľ naklonili takmer do stoja. Špičkami nôh sa dotýkala šmykľavky. Stačilo by uvoľniť popruhy a zošmykne sa do vody.

Nestačila si to ani pomyslieť, už sa stalo.

Zlakla sa. Voda, ak teda mohla predpokladať, že v bazéne je voda, sa nad ňou uzavrela. Stiahlo ju pod hladinu.

Utopím sa!

Panicky bojovala o nádych, no sotva si ukradla pár dúškov voňavej pary, ošetrovatelky ju strčili zasa pod vodu.

Utopia ma! Strach ju opantal.

Človek môže byť poslušný do istej rozumnej miery, všetko má však svoje medze. Zúfalo vytlačila hlavu nad hladinu.

Nechali ju dýchať. Úvahy o topení boli predsa len výplodom jej pravdepodobne postihnutého mozgu.

Veľké ženy jej začali medliť vlasy. Ak nešlo o masáž hlavy, mohlo ísť o normálne umývanie. Prestala metať rukami aj noha-

mi. Neisto stála na špičkách, vody bolo tesne pod bradu. Prehodnocovala okolie.

Musi sa upokojiť. Ak je tu, má to svoj význam. Všetkých umývajú. Trochu ju potešilo, že v tom nie je sama. Zrak sa jej vyjasňoval, konečne mohla zaostriť na situáciu v ostatných bazénoch.

Rozoznávala dve kategórie ľudí. Statné, skoro mužné obryne a drobné, krehké pacientky. Poriadne sa prizrela personálu podivnej nemocnice.

Zdá sa jej to? Pevne stavané ošetrovatelky akoby mali chvosty.

Nemocnica hrou? Blízkosť nejakého sviatku? Dušičky? Trochu prehnané!

Nemala potuchy, aký je deň. Panika ju síce dávno prešla a myslenie prestávalo bolieť, stále však nebola schopná odhadnúť ani ročné obdobie.

V ostatných bazénoch prebiehali zápasy. Slabšie ženy pokusy ujsť z vody prehrávali. Nepomáhal krik, nikto im nevenoval pozornosť. Svalnaté športovkyne ich bez problémov znehybnili. Nakoniec aj tak dosiahli, čo potrebovali.

Nebudem bojovať, ešte mi ublížia, povedala si a nechala so sebou manipulovať.

Prekvapené ošetrovatelky sa pustili do dôsledného vymývania každej štrbinky na jej tele. Nevzpierala sa.

Cudzie dotyky jej neboli príjemné, ale bola ochotná rešpektovať fakt, že si robia len svoju prácu.

Ktovie ako je tu dlho? Zistí to.

Potiahli ju za ruky von z vody.

Dobre pochopila, čo od nej očakávajú a vystúpila po schodí Koch v rohu z bazéna.

Poobzerala sa po zvyšných zoskupeniach. Ostatné slabé ženy odvádzali v putách. Pripomínali jej staroveké otrokyne, aspoň

tak si ich predstavovala podľa učebníc histórie. Pociťala ako malé víťazstvo, že jej ruky ponechali voľné. Ak bude spolupracovať, pochopia, že vníma.

Statné ženy sa opäť rozprávali. Napriek obrovskému úsiliu a sústredeniu, nerozumela ani slovo.

Vlhká zem pod bosými nohami nebola studená. Trochu sa šmýkalo. Ošetrovateľky ju pridržali, aby nespadla.

Previedli ju do chodby. Tadiaľto sa pred chvíľou viezla, spoznávala strop. Osvetlenie sa jej nevidelo také ostré ako predtým. Ružové steny dopĺňal ružový koberec. Zvláštny. Ako mach. Nohy sa do neho príjemne zabárali, hrial. Až teraz si všimla, že aj ošetrovateľky kráčajú bosé. Prizrela sa jednej z nich, svalnatá žena sa na ňu usmiala.

Nenabrala dostatok odvahy úsmev jej opätovať, kým nezistí, prečo je tu.

Zastali pred dverami do výťahu. Ružové dvere sa so sykotom rozostúpili.

Neslo o výťah, ako nesprávne predpokladala, ale o menšiu miestnosť so stenami žlto-modrej farby. Čo ju najviac zarazilo, bola vôňa, ktorá odtiaľ vychádzala. Teplá vôňa, z ktorej sa na pokožke vytvárala husia koža. Štekli ju v nose a lahodne sa rozlievala po tele.

Z rozohriatej krvi sa jej opäť zatočila hlava, ale nie nepríjemne. Ako po dvoch deci vína.

Prestala mať strach. Bola odhodlaná odvážne čeliť svetu. Všetky obavy z nej vyfučali, žilky sa rozihrali bezstarostnosťou. Pokojne by sa pustila do tanca.

V miestnosti nebolo vlhko. Naopak. Prúdil v nej hrejivý vzduch, ktorý cestou vysušal všetko, na čo narazil.

V niekoľkých kreslách už sedeli ženy. Tie, ktoré by označila za krehké a drobné. Hnedovlasé či blondíny, ani jedna sa nemoh-

la fyzicky rovnať obsluhujúcemu personálu. Sedeli s čudnými prístrojmi na hlavách, veľké biele čiapky vyzerali ako fény z dávnych filmov. Retro. Uchechtla sa v duchu a stále viac cítila, ako jej ovzdušie udiera do hlavy a zbavuje ju zábran. Ak vdýchne ešte deci, bude načisto opitá.

Ošetrovatelky ženám v kreslách remeňmi zapínali ruky o opierky a členky o nohy stoličiek. Skoro by sa začala smiať aj nahlas, keby stále nepremýšľala, na čo je dobré všetko ich úsilie. Strach viac nemala, odviaľ ho sladkastý buket okolitého ovzdušia.

Nech si s ňou robia, čo chcú! Zniesla by hádam čokoľvek. Možno aj trhanie zubov.

Zalievali ju vlny nezodpovednej ľahostajnosti.

V sprievode opatrovateliek došla ku kreslu, zatiaľ prázdne-
mu.

Usmiala sa. Takúto farbu by si na stoličku žiadny stomatológ nevybral.

Jednoznačným gestom ju vyzvali, aby si sadla.

Prečo nie? Mala chuť sa nahlas smiať. Ak vytiahnu kliešte, vážne začne kričať.

Chytali ju záchvaty smiechu, prestávala sa ovládať.

Kým ju jedna z ošetrovateliek pripútavala, druhá jej na hlavu spúšťala smiešny prístroj, bielu čiapku, akú videla na hlavách ostatných žien. Klesal na ramene ako japonský robot. Žena s ovládačom v ruke sledovala, či správne dosadne na jej hlavu.

Alebo len sleduje, či jej pristane. Rozosmiala sa.

Obrovská prilba alebo starodávny fén, určite jej pristane! Fén. To bude ono. Stále vlhké vlasy treba dosušiť.

Teplé sucho v miestnosti už vysušilo jej pokožku. A nielen vysušilo. Prevoňalo ju. Sama sebe voňala a pripadala si príťažlivá.

Možno ide o modernú dezinfekciu. V hlave jej vírilo v rytme staccata.

Tak tento pokrok stál za to!

Prístroj jej svojším spôsobom zafixoval hlavu, o spánky sa zapreli dva valčeky. Pokojne sa zahniezdila, s rukami aj nohami pevne pripútanými sa uvoľnila.

A vtom to začalo!

Valčeky sa jej tlakom snažili prepracovať do lebky, čo sa im možno aj podarilo.

Boleť ju napla a bola by vystrelila ako šíp, keby ju nedržali remene. Skrútilo ju, telom prebehol krč, z úst sa vydral šialený výkrik.

A potom nič. Boleť odišla, ako prišla. Náhle.

Prilbu zodvihli, ale končatiny jej neuvolnili.

Zato začali rozprávať.

„Budú z nej šalieť,“ pochechtávala sa tá napravo, keď jej do pokožky vtierala niečo mazľavé.

„Keď olej nasiakne, parný efekt sa ešte zvýši a predĺži. Je to novinka, budú ju žrať,“ pokračovala.

„Kolkó ich priviezli?“ opýtala sa tá naľavo.

„Jeden kontingent. Narobili okolo toho veľa tajností.“

„Vyzerá, že už rozumie,“ pozrela sa na pacientku tá Naľavo.

„Radila by som jej radšej sa tváriť, že nerozumie,“ namrzene sa vyhrážala žena Napravo.

„Pomôžte mi! Pomôžte mi!“ ozvalo sa o pár kresiel ďalej z úst krehkej bytosti, ktorá tiež začala rozumieť.

„Vidíš? Už začínajú,“ otrávene sa vrátila k natieraniu Napravo.

„Vôbec sa im nedivím,“ oponovala Naľavo. „Žiješ si pokojne svoj nudný život na nejakej bezvýznamnej planéte a zrazu sa prebudíš ako otrokyňa.“

Darkou trhlo. S ťažkosťou sa snažila pochopiť význam slova otrokyňa.

Nemôže jej byť jedno, o čom hovoria! Otrokyňa?

Povedala si, že nebude robiť paniku. Možno nerozumie. Všetko sa vysvetlí. Človek sa zo dňa na deň nestane otrokom. S niekým si ju pomýlili. Pokúšala sa presvedčiť vlastný splašený tep.

„Dones kombinézu, oblečieme ju,“ vyzvala Napravo tú Naľavo.

„Na čo im ich vôbec dávajú?! Aj tak cez ne všetko vidno,“ komentovala vzdalujúca sa Naľavo.

„Zvyšujú ich príťažlivosť. Neukážu úplne všetko, pridajú štipku tajomna. Je šanca, že niekomu padne do oka. Bude pre ňu lepšie pôsobiť v súkromí, ako byť hračkou pre všetkých,“ zvyšovala hlas Napravo, aby ju vzdalujúca sa Naľavo počula.

„Veď hej,“ prikyvovala Naľavo s niečím béžovým na rukách cestou späť.

Začali ju obliekať. Najskôr odopli nohy a nasúkali na ňu obovinajúcu priesvitnú látku. Materiál sa okamžite zliepal s kožou. Potom síce odopli aj ruky a postavili ju, ale na krk jej založili obojok z kože a remeň pripli o rameno prístroja, ktoré predtým pohybovalo prilbou.

„Drž sa, dievča,“ chytila ju za bradu Naľavo a pozrela sa jej do očí.

Darka chcela zareagovať, ale ozvala sa Napravo: „Zbytočne s ňou nekomunikuj. Jej len príťažíš a my sa dostaneme do problémov!“ zahriakla ju.

„Veď hej,“ spustila ruku Naľavo a zvesila remeň obojka, aby ju potiahla. „Je na tom ešte horšie ako my. My si trest odpykáme, opustíme tubice, oblečieme normálne uniformy a zaradíme sa k ostatným členom posádky, akoby sa nechumelilo. Pre ňu sa väzenie nikdy neskončí. Poď moja, nech ťa osud zožerie.“

Možno by som mala niečo povedať, zvažovala Darka. Lenže s myšlienkami zastretými ako vo sne jej neosobne pripadala aj vlastná fyzická prítomnosť.

Sníva sa jej. Počúva absurdné reči o otroctve, napriek tomu jej telo náruživou pulzuje očakávaním niečoho vzrušujúceho.

Možno by sa mala aspoň opýtať.

Opäť sa ocitli na ružovej chodbe a nastúpili do výťahu.

Keď sa dvere s cinknutím rozostúpili, otvorila sa pred nimi miestnosť plná... bytostí. Mužov ohánajúcich sa chvostmi a s rohmi na hlavách. Vďaka červenej pokožke vyzerali ako silno podgurážení.

Spútaná dievčina ich neveriacky sledovala.

Akoby uťal, pohľady všetkých prítomných, doteraz zjavne sa zabávajúcich mužov, sa sústredili ich smerom. Neboli jediné, kto z výťahu vystúpil. Z piatich výťahov takmer v tej istej chvíli vystúpilo päť nesúrodých trojíc. Dvere sa zatvárali, aby sa vzápätí opäť otvorili. Vystupovali ďalšie rovnako zoskupené ženy, pred výťahom sa vytváral nával.

„Tak poďme,“ potiahla ju za obojok Napravo. „Zavadiame.“

„Koho ste nám privedli, tubice?“ s úsmevom od ucha k uchu sa im prihovárал jeden z mužov. Pomedzi stoly rôznych farieb a výšok sa prepracovával bližšie k zadržaným dievčatám.

Má rohy! S hrôzou sledovala Darka. Šaliem. Má rohy a majú ich všetci chlapi v miestnosti. A chvost. Divná párty. Satanisti.

Dostala síce strach, ale nedokázal sa jej prezať do srdca. Stála pred výťahom navlečená do priesvitnej elastickej kombi-

nézy len ako pozorovateľ. Neprítomná. Akoby sa jej nič osobne netýkalo.

Sny bývajú neosobné.

Obojok ju nekompromisne zaťahoval dovnútra, tu snová neosobnosť trochu pokrívavala.

Prítomní muži sa rozostupovali a drzo prehodnocovali spútané dievčatá.

„Budeme si vyberať, chlapci,“ tlesol sa do kolien rohatý s chlipným úsmevom. „Alebo sa aspoň zabavíme. Kto zariadil tento kontingent?“ obrátil sa na tubice.

„Alison,“ pokorne zašepkala Napravo so sklonenou hlavou.

„Úaaaha,“ rozosmiali sa rohatí. „To nebude len tak!“

Veliteľ sa rozvaľoval v kresle a pozornosť radšej venoval informáciám o doplnení stavu zásob, len aby sa vyhol pohľadu na ženu kľačiacu pred jeho stolom.

Poslednú zastávku pred definitívnym návratom na domovskú planétu majú úspešne za sebou. Čaká ich bezproblémová cesta domov, na rodnú Tortiru.

Bosé nohy si rozkošnícky zabáral do koberca pod stolom.

Povestný tortirský mach úplne zmenil predstavy o podlahových krytinách v celom známom vesmíre. Pyšne sa pousmial so zrakom stále upnutým na čísla.

Základom je výživné podložie, nenáročné na podmienky. Údržba je prakticky bezproblémová. V duchu natáhal čas.

Machové koberce sa tešia všeobecnej obľube, takmer úplne vytlačili tkané koberce a ušetrili nemálo finančných prostriedkov, ktoré sa vyhadzovali na čistenie, čistiace prostriedky a personál.

Hral sa s myšlienkami predstierajúc sústredenie, s radosťou predlžoval pokoru svojej zástupkyne.

Dnes stačí pozbierať väčšie predmety, ak spadli na zem. S menšími kúskami si mach vždy poradí. Žiadny prach, ani omrvinky čistotu neohrozujú. Vesmírne lode všeobecne iné koberce ako machy ani nepoužívajú. Je nielen spoľahlivý, ale aj príjemne hrejivý a prítulný.

Blúdil medzi témami a užíval si laškovanie s machom medzi prstami na nohách.

Neďaleko stola bola súvislá vrstva machu nasilu prerušená, aby úplne nepohltila dvierka do sejfu. Tam sa zatiaľ schovával jeho priateľ. Bude musieť chvíľu vydržať, keď sa nechce stretnúť so zástupkyňou veliteľa. Uškrnul sa.

Priateľ radšej strávi zopár nepríjemných okamihov v absolútnej tme. Osobný sejf veliteľa podlieha najvyššiemu stupňu utajenia, nikto ani nenazrie. Do neho má prístup len veliteľ sám. Ani v čase jeho neprítomnosti, alebo ak je náhodou mimo službu, nemá zástupca veliteľa povolenie nahliadnuť do najtajnejších materiálov. Na to treba špeciálne povolenie. Prístupové heslá by museli zasiať z Tortiry. Márne sníva o takej pocte, kráska!

Premeral si ju od hlavy po päty.

Vraj stelesnenie starých cností, ideál krásy!

Staré cnosti, opovržlivo skrčil vrchnú peru. Na staré cnosti sa divožienky, ako táto, dávno len hrajú. Hlúpa móda posledných pár rokov hlásala návrat k hodnotám minulosti.

V skutočnosti si dnes žiadna nenechá dorásť rohy, už aj im to pripadá barbarské.

Neznášal ju. Za každú cenu sa snažila byť silná, dokonalá. Šliapala mu na päty v snahe upútať jeho pozornosť.

Nie. Ani keby bola posledná v známom vesmíre!

„Daj pokyn na odlet,“ rozkázal, ani sa na ňu nepozrel. Nestála mu za to.

Zástupkyňa veliteľa ho nespúšťala z očí.

Nadradený. Vždy bol nadradený, ignoroval ju už roky.

Ale ona mu ukáže! Jedného dňa bude počúvať jej rozkazy, bude ju prosiť o zľutovanie alebo o pomoc.

A ona sa nezľutuje. Prinúti ho súhlasiť so sobášom, ako sa robievalo kedysi. Bude jej patriť. Silnejší vyhráva. Kolík sa už divili, aká je silná!

Čo by dala za to, keby sa na ňu aspoň pozrel! Keby jej venoval letný pohľad.

Iní by za jej úsmev aj zaplatili!

Nie. Nemá záujem. Nemá záujem, hoci sa s tortirskými ženami nestretá často. Aspoň nie počas práce. Radšej blúdi po planétach a užíva si laškovanie s cudzími príchuťami.

Pozemšťanky! Uchvátili ho krehkou bezbrannosťou.

Dobre. Dopraje mu. Nech sa nabaží. Potom sa určite aj on vráti k starým tradíciám.

Postará sa, aby sa ich nabažil. Keď prirýchlo dostanete, po čom túžite, určite sa vám to zunuje. Začnete túžiť po niečom inom.

Zahľadel sa do nej. Nechala ho sledovať. Určite by sa k tej malej mrche časom vrátil! Ju neoklame organizovaným odchodom z planéty. Nechal by sa pobláznit hlúpymi hrami na nevinnosť, ktoré na neho Pozemšťanka skúšala -rumencom na tvári, rozpaleným pohľadom, cnostne sklopenými mihalnicami.

To nedovolí! Kto vymyslel tieto hry?!

Vytlačí tajomno na okraj. Strčí mu ju do postele. Nebude mať na výber, pokiaľ ju nechce ponechať ostatným.

To by neurobil! Vyberie si ju a nabaží sa jej. Dostane, čo bude chcieť. Bez všetkých tých nezmyselných predohier sa jej nabaží. Rovno na vec. Nedovolí príťažlivosti, aby sa medzi nimi prehlbovala. Sama mu ju podhodí. A nielen ju. Všetky, ktoré si vyberie. Bude mu ich podhadzovať jednu po druhej, kým nepochopí, že nie nadarmo vrana k vrane sadá.

Postavila sa z ponížujúceho pokľaku, prichystaná vykonať jeho rozkaz.

Nepozrel sa na ňu, ani keď odchádzala.

„Vylez, vzduch je čistý,“ zakričal z kresla, keď si bol istý, že jeho zástupkyňa je dosť ďaleko. Spokojne sa oprel dozadu o opierku.

Pri knižnici plnej beletrie, ktorú si tortirský veliteľ vo vlastnej kancelárii mohol dovoliť, sa na zemi nadvihol poklop. Vykukla z neho hlava s rohmi.

„Je preč,“ rozosmial sa, aby priateľa posmelil.

„Fú,“ vydýchol si rohatý a zaklapol poklop na miesto.

„Daj chlapom voľno. Kým doletíme, nech je v pohotovosti len služba. Zaslúžia si trochu uvoľnenia,“ posmeľoval ho ďalej veliteľ.

„Nemaj obavy, užijú si zábavu,“ rohatý sa pri stole narovnával a prášil si nohavice, akoby vyliezol z prachu. „Práve doletel nový kontingent,“ dodal.

„Kontingent?“ prekvapene sa v kresle napriamril šéf.

Priateľ sa prestal prášiť, váhavo sa pozrel na nadriadeného. Vycítil neprijemnosti. Nenabral odvahu odpovedať, len prikývol.

„Odkiaľ?“ naliehavo šípil niečo nekalé veliteľ, až vystrelil z kresla.

„Zo Zeme predsa,“ potvrdil jeho obavy rohatý. Akoby hovoril niečo samozrejmé.

Aj hovoril, veď každý o kontingente vedel!

„Iben, kto ho nariadil?“ už sa začínal zlostiť šéf, až očervenel v tvári.

„Alison,“ odpovedal Iben. „Tauten, myslel som si, že o tom vieš,“ akoby sa ospravedlňoval.

„Neviem. Nikto mi nič nenahlásil,“ zarazil sa. Kontingent zo Zeme, ktorý nariadila Alison?! „Do...“ vyštartoval z dverí a ponechal prekvapeného Ibena v neistote.

„A ty sa ako voláš?“ k Darke pristúpil rohatý otvorene hodnotiaci jej prednosti.

Nemala strach, len zneistela. Ustúpila o krok dozadu, obojok ju ďalej nepustil.

„Je registrovaná ako Darmila,“ odpovedala za ňu Napravo servilne.

Poznajú ju! Vedia jej meno!

Bolesť hlavy ju definitívne prešla. Nadobro si prestala myslieť, že je v nemocnici. Celá situácia jej nedávala zmysel. Všetci čudesní muži boli zaodetí ako vojaci. Lenže z čias francúzskej revolúcie! Červené kabátce mali porozopínané, pod nimi biele košeľe vykasané z obtiahnutých tmavomodrých nohavíc. Podivný karneval. Zábava smotánky.

Možno bola naozaj unesená.

A predsa jej to bolo akosi jedno.

Tortirský veliteľ vletel do spoločenskej miestnosti a stiahol na seba pohľady všetkých prítomných. Na rozdiel od ostatných mužov v uniformách, on mal voľne rozhalenú čiernu košeľu, v ktorej vynikal svalnatý hrudník príťažlivej bronzovej farby.

Vojaci spozorneli. Nemusí mať uniformu, stále je šéf. Z ich pohľadov sa dalo vycítiť, že sú napätí.

Darka sa obzrela smerom, ktorým hľadeli všetci muži v miestnosti.

Stál tam ON!

Tauten netrpezlivo pátral pomedzi vojakov, hľadal nové dievčatá.

Pohľady sa im stretli. Okamžite od nej odvrátil zrak, snažil sa upokojiť. Stabilizovať dych a pôsobiť rozvážne.

Mohol niečo také tušiť. Alison je zákerná mrcha! Je to zlé. Veľmi zlé. Čo teraz?

Vybuchlo v nej šokované sklamanie. Naozaj je to on! Rovnako ako ostatní, aj on si nasadil rohy. Nech sa deje čokoľvek, hrá tú hru s nimi. Hlúpu hru.

Predtým sa jej videl milý, nežný, skoro nesmelý.

Kam sa dostala? Dostal ju sem on? Čo tým sleduje? Sklamaním sa roztriasla.

„Kto nariadil tento kontingent?“ s hnevom vyšetroval nadriadený.

Napätie v miestnosti hustlo. Oblúbený šéf momentálne nemá náladu na zábavu. Niekde sa stala chyba. Nieкто nedodržel predpisy.

„Alison,“ predstúpil jeden z mužov nesmelo. „Bol som zodpovedný za dopravu,“ sklonil hlavu a kľakol si na koleno, ako vyžaduje protokol. Asi je jedno, že majú voľno a je mimo službu, šéfovi sa niečo nepozdáva.

„Nepodal si hlásenie,“ pokračoval nahnevany Tauten.